

лимински, въ „логическа босота“ и на „най-долно стъпало на цивилизацията“. Религията, свето тачена по старъ заветъ, не отивала по-далечъ отъ съблюдаване на нѣкои обичаи, особено на строгитѣ пости, и този аскетически идеалъ, насажданъ отъ таксидиотитѣ-гърци, които искали да живѣятъ охолно на чужди грѣбъ, означавалъ израждане на разума, надмощие на „фантасмагориитѣ, сънищата и бабинитѣ дивотии“, отричане отъ опитното знание и примирение съ неправдитѣ въ свѣта. Отъ такъвъ строй на мислитѣ и такова обществено състояние имали полза само фанариотитѣ-бездѣлници, загрижени единичко за своето духовно владичество и за всички земни облаги.

Всичко, което Селимински ни загатва за своето начално учение, ни подсѣща за нравствено и интелектуално равнище на жалкитѣ „пинакидовци — учители прошедшаго българскаго тъмнаго вѣка“, у които е училъ и Г. С. Раковски въ Котелъ 20 години по-късно (1827). За тѣхъ, за тѣхната затжпителна метода и за безплодното старание на нещастнитѣ български деца въ келиитѣ, ни говорятъ и други наши постари книжовници, минали гръцката основна школа въ периода до отварянето на първото модерно учебно заведение въ България, именно въ Габрово (1835), гдето Априловъ и Неофитъ Рилски увеждатъ новата взаимноучителна метода.

Покрай „науката“ въ келиитѣ, Селимински надали ще е усвоилъ нѣкой занаятъ, щомъ наскоро той се отлъчва отъ града, за да посети Божи-гробъ и стане „хаджия“. Известни впечатления сж могли да оставятъ у него кърджалийскитѣ и даалийски нападения около Сливенъ до 1804 г. и чумата отъ 1812 г. Но кърджалии, капасъзи, дишлии, и както още се наричатъ пълчищата разбойници въ тази размирна епоха, не сж успѣвали да проникнатъ никога въ оградения съ високъ камененъ зидъ („шарамполъ“) градъ. Окопи и мазгали на зида сж били защищавани отъ въоръжена редовна стража измежду българитѣ, т. н. „харбалии“; и зидътъ отрайва до 1829 г., макаръ да билъ сринатъ отчасти вече къмъ 1810 г., когато е нѣмало никаква опасностъ отъ нападение. „Голѣмото чумаво“ отъ 1812 г. нанася страшни поражения въ града: мрѣли сж по 50—60 души на день, чиито трупове били изнасяни вънъ отъ крепостъта, и голѣма часть отъ сливенци сж се разбѣгали